

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคโลกาภิวัตน์ที่การติดต่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างผู้คนต่างวัฒนธรรมเป็นไปอย่างแพร่หลาย ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นเสมือนสื่อกลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและคอมพิวเตอร์ในฐานะเครื่องมือสำคัญที่ช่วยในการถ่ายโอนข้อมูลทวีความสำคัญมากขึ้น จนก้าวเข้ามามีบทบาทและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้คนในทุกด้าน ทั้งเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง และการศึกษา ดังจะเห็นได้จากการระบุให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่นักเรียนทุกช่วงชั้นในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานต้องเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 220) และการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549, หน้า 52-57) ที่มุ่งส่งเสริมให้คนไทยเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาคนให้มีทักษะสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานปัจจุบัน

ในระดับอุดมศึกษานักศึกษาต้องใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้งภาษาอังกฤษสื่อสาร (Communicative English) และภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ (English for Academic Purposes-EAP) เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากสื่อรูปแบบต่างๆ อาทิ หนังสือ วารสาร งานวิจัย ฯลฯ เพื่อถ่ายทอดสิ่งที่ได้เรียนรู้ออกมาในรูปของการเขียนรายงานหรือการพูดนำเสนอ ดังที่ นันทิยา แสงสิน (2543) กล่าวไว้ว่า การเรียนในระดับสูงการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นการสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างเดียวไม่เพียงพอ เนื่องจากนักศึกษาจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ (English for Academic Purposes-EAP) สำหรับศึกษาและค้นคว้าด้วย เช่นเดียวกับ Chamot และ O' Malley (1987, pp.228) ที่ให้ความเห็นว่า ในการศึกษาในระดับสูงนักศึกษาควรมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เนื้อหาวิชาต่าง ๆ และควรเป็นภาษาอังกฤษเชิงวิชาการมากกว่าภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน นักศึกษาควรมีทักษะการอ่านตำราต่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลและสะท้อนสิ่งที่อ่านออกมาในรูปของการเขียนหรือการพูดเสนอรายงาน รวมทั้ง

สามารถประยุกต์ใช้ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในการเรียนเนื้อหาวิชาอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้ความรู้ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะในสื่อสิ่งพิมพ์เพียงเท่านั้น แต่ยังแพร่กระจายอยู่ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์หลากหลายรูปแบบ หนึ่งในนั้นก็คือคอมพิวเตอร์ ซึ่งช่วยให้การสืบค้นมีความคล่องตัว สะดวก รวดเร็ว ประหยัดเวลาและประหยัดค่าใช้จ่าย กล่าวคือ นักศึกษาสามารถใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อสืบค้นข้อมูลที่ต้องการได้จากทั่วทุกมุมโลกเมื่อไหร่ จากที่ไหน หรือบ่อยแค่ไหนก็ได้ นอกจากนี้ด้วยรูปแบบที่ดึงดูดความสนใจ ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และเอื้อต่อการสนองตอบต่อความต้องการของเอกลักษณ์บุคคลและการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทำให้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ถูกนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนด้วย (ไพโรจน์ ธีรฉัตรนากุล และคณะ, 2546)

อย่างไรก็ตาม จากประสบการณ์การสอนในแผนกวิชาการท่องเที่ยวทำให้พบว่า แม้นักศึกษาวิชาเอกการท่องเที่ยวจะมีโอกาสได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลายรายวิชา แต่ก็ยังมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง การอ่านเชิงวิชาการและการพูดนำเสนอค่อนข้างจำกัด ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันยังคงเป็นไปในรูปแบบของการแยกวิชาภาษาอังกฤษออกจากวิชาทางการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน ประกอบกับวิชาภาษาอังกฤษที่นักศึกษาเรียนก็ยังคงมุ่งสอนเฉพาะภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารในบริบทต่างๆ เท่านั้น นอกจากนี้ในการจัดการเรียนการสอนก็ยังขาดสื่อการสอนที่น่าสนใจและตอบสนองต่อความระดับสมารถที่แตกต่างกันของนักศึกษาแต่ละคนด้วย

ในการแก้ปัญหาเรื่องความสามารถด้านภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น Mohan (1986, cited in Nunan, 1989, pp. 48) ได้เสนอแนะให้เรียนภาษาควบคู่ไปกับการเรียนรู้เนื้อหา เนื่องจากการเข้าใจภาษาจะช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้เนื้อหาได้ง่ายขึ้น ทำให้สิ่งที่เรียนรู้มีความหมายต่อนักศึกษามากขึ้น และเกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้เมื่อนักศึกษามีความตั้งใจที่จะนำวิธีการเรียนรู้จากวิชาหนึ่งไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับการเรียนรู้วิชาหนึ่ง สอดคล้องกับ Halliday และ Hasan (1985, pp. 72) ที่ให้ความเห็นว่า การเรียนรู้ภาษา คือ การผสมผสานการเรียนรู้ทั้งตัวภาษาและเนื้อหาวิชาไปในเวลาเดียวกัน เพราะจะทำให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา เนื้อหาวิชา และทักษะภาษาไปพร้อมๆ กัน

ทั้งนี้ วิธีการสอนแบบหนึ่งที่จะทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้ภาษาไปพร้อมๆ กับการเรียนเนื้อหาวิชาอย่างมีประสิทธิภาพ คือ การสอนภาษาที่ใช้เนื้อหานำไปสู่การเรียนรู้ภาษา หรือ การสอนแบบเน้นเนื้อหา (Content-based Instruction - CBI) ซึ่ง Brinton, Snow and Wesch (2003) ได้อธิบายไว้ว่า เป็นแนวการสอนที่ต่อเนื่องจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีหลักสำคัญว่าการเรียนภาษาจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์การเรียนการสอนที่เหมือนจริง และเป็นการสอนที่

ผู้สอนจะใช้เนื้อหากำหนดรูปแบบของภาษา หน้าที่ของภาษา และทักษะย่อยที่ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ เพื่อที่จะเข้าใจสาระของเนื้อหาและทำกิจกรรมได้ การใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษานี้จะทำให้ผู้สอนสามารถสร้างบทเรียนให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงได้มากที่สุด นอกจากการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาไปสู่การเรียนรู้ภาษาจะอาศัยแนวคิดภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง ซึ่งคำนึงถึงความสำคัญขององค์ประกอบของภาษาหรือรูปแบบของภาษาที่สอนแล้ว แนวการสอนดังกล่าวยังใช้เนื้อหาเป็นตัวกำหนดหน้าที่ (Function) ของภาษาโดยใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการสื่อสารด้วย

สำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา การสอนแบบเน้นเนื้อหาจะทำให้นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาเนื้อหาพร้อมกับพัฒนาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ทำให้นักศึกษารู้จักกลวิธีการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ในการทำความเข้าใจสาระของเนื้อหาวิชา และสามารถใช้อังกฤษเพื่อแสวงหาความรู้ทางวิชาการเพิ่มเติม ตลอดจนสามารถนำความรู้ความสามารถที่ได้จากการเรียนแบบนี้ไปใช้ในสถานการณ์จริงในอนาคต กิจกรรมการเรียนการสอนแนวนี้จะกระตุ้นให้นักศึกษาคิดและเกิดการเรียนรู้โดยผ่านการใช้สื่อภาษาที่กำหนด ซึ่งนักศึกษาจะได้ฝึกทั้งทักษะทางภาษา และทักษะการเรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน

นอกจากนี้ จากผลการวิจัยในงานของ เจษฎาภรณ์ แสนชัย (2549) ยังแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยพาริฮิเตอร์น จังหวัดเชียงใหม่มีความรู้ด้านเนื้อหาวิชาหลักการจัดการอยู่ในเกณฑ์พอใช้ มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์พอใช้ และมีความสามารถในการฟังอยู่ในเกณฑ์ดีมาก หลังจากเรียนด้วยวิธีการสอนแบบการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา

ทั้งนี้ ในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบดังกล่าว Short (1991) ได้เสนอขั้นตอนไว้ 5 ขั้นตอนคือ ขั้นสร้างแรงจูงใจ (Motivation) เป็นขั้นที่ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมด้านเนื้อหาว่า ผู้เรียนมีความรู้อย่างไรบ้าง ใช้วิธีอภิปราย ชักถามเกี่ยวกับหัวข้อ หรือเกมก่อนเรียน ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นที่ผู้สอน สอนทบทวนคำศัพท์เดิม สอนศัพท์ใหม่ที่ปรากฏในเรื่องราว ให้โครงสร้างเนื้อหาที่สำคัญให้ผู้เรียนอธิบายรายละเอียดจากสิ่งที่ได้ศึกษามา ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นที่ผู้เรียนออกฝึกปฏิบัติหาความรู้ โดยออกฝึกงานนอกสถานที่เพื่อฝึกการใช้ภาษา และเก็บสาระสำคัญจากสิ่งที่ลงไปปฏิบัติ ขั้นนำไปประยุกต์ใช้ (Application) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำความรู้ออกไปฝึกใช้ในสถานที่ใหม่หรือทำงานชิ้นใหม่ตามที่ได้รับมอบหมาย และขั้นทบทวน (Review) เป็นขั้นของการประเมินผล ผู้เรียนจะประมวลความรู้ที่เรียนและฝึกอภิปรายและสร้างสถานการณ์โดยการพูดหรืออภิปราย

นอกจากกระบวนการสอนที่มีประสิทธิภาพแล้ว สื่อการสอนก็เป็นสิ่งจำเป็นดังที่ Brinton, Snow and Wesch (2003, pp. 19-22) กล่าวว่า สื่อที่ใช้ในการสอนนั้นจะต้องเป็นสื่อที่นักศึกษาพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นเพื่อให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจ และตอบสนองกับระดับความสามารถที่หลากหลายของนักศึกษา รวมทั้งสอดคล้องกับรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษา ในยุคปัจจุบัน การนำอีเลิร์นนิ่ง (E-Learning) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ทุกประเภท โดยเฉพาะสื่อคอมพิวเตอร์ (ไพโรจน์ ตรีธนากุล และคณะ, 2546) มาใช้ประกอบการสอนก็มีความเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง เห็นได้จาก งานวิจัยของ Morioka, Takakura and Ushida (2008) ซึ่งได้ทำการพัฒนาสื่อการสอนบนเว็บสำหรับการสอนภาษาญี่ปุ่นแบบเน้นเนื้อหาในระดับต่างๆ พบว่า การนำสื่อการสอนบนเว็บมาช่วยในการสอนแบบเน้นเนื้อหานั้นทำให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจมากขึ้น และทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลและเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาตามความต้องการ ส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นและผู้เรียนก็พึงพอใจในวิธีการสอนรูปแบบนี้มาก เช่นเดียวกับ Butler-Pascoe and Wiburg (2003) ที่ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการสอนแบบเน้นเนื้อหาว่า คอมพิวเตอร์ช่วยให้การสอนมีความน่าสนใจมากขึ้นและช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ เนื่องจากการเรียนแบบอีเลิร์นนิ่งนั้นผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ได้ตลอดเวลาที่ต้องการนั่นเอง

จากการศึกษาแนวทางการสอนและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นทำให้สามารถสรุปได้ว่า การสอนแบบเน้นเนื้อหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนแบบเน้นเนื้อหาโดยใช้อีเลิร์นนิ่งเป็นสื่อประกอบการสอน ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้เนื้อหาและใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น พร้อมทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้นด้วย

ดังนั้น จากที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบเน้นเนื้อหาร่วมกับอีเลิร์นนิ่งเพื่อส่งเสริมความสามารถในการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาการท่องเที่ยว สาขาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ภาควิชาฯ เชียงใหม่

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ด้านเนื้อหาการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบเน้นเนื้อหาพร้อมกับอีเลิร์นนิ่ง
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการนำเสนองานภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบเน้นเนื้อหาพร้อมกับอีเลิร์นนิ่ง
3. เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาก่อนและหลังได้รับการสอนแบบเน้นเนื้อหาพร้อมกับอีเลิร์นนิ่ง

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษามีการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้นหลังได้รับการสอนแบบเน้นเนื้อหาพร้อมกับอีเลิร์นนิ่ง

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา

กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาการท่องเที่ยว สาขาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ภาควิชาฯ เชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว (05102109) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 26 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนแบบเน้นเนื้อหาพร้อมกับอีเลิร์นนิ่ง

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความรู้ด้านเนื้อหาการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว ความสามารถในการนำเสนองานภาษาอังกฤษ และการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3. เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 3 หน่วย ครอบคลุมเนื้อหาในรายวิชาการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว (05102109) ซึ่งมี 3 บทเรียน คือ 1. ทรัพยากรการท่องเที่ยว 2. ผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาท่องเที่ยว และ 3. การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบเน้นเนื้อหา หมายถึง การสอนเนื้อหาวิชาการอนุรักษ์และพัฒนา ทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้ นักศึกษาได้รับความรู้ด้านเนื้อหาวิชาไปพร้อมๆ กับ ทักษะภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนการสอนทั้งหมด 5 ขั้น คือ ขั้นสร้างแรงจูงใจ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก ปฏิบัติ ขั้นประยุกต์ใช้ และขั้นทบทวน

2. อีเลิร์นนิ่ง หมายถึง การที่นักศึกษาทำการศึกษบทเรียนออนไลน์จำนวน 4 บทเรียน ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมทั้งเทคนิควิธีการ พุดนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษด้วยตนเองผ่านระบบอีเลิร์นนิ่ง (E-learning) ด้วยวิธีอ่านเนื้อหาที่ จัดทำเป็นเอกสารรูปแบบต่างๆ อาทิ ไฟล์ PDF หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-book) ฯลฯ ดูคลิปวิดีโอ ตัวอย่าง สืบค้นข้อมูลในลิงค์ซึ่งเชื่อมโยงไปยังเว็บไซต์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ฝึกทำแบบฝึกหัดที่สามารถ ตรวจสอบความถูกต้องได้ด้วยตนเองทันทีหลังทำเสร็จ รวมทั้งตอบคำถามหรือเขียนสรุปสิ่งที่เรียน ส่งตามรูปแบบและเวลาที่ได้กำหนดไว้ในส่วนของการบ้าน

3. การสอนแบบเน้นเนื้อหาพร้อมกับอีเลิร์นนิ่ง หมายถึง การสอนเนื้อหาวิชาการอนุรักษ์ และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว และเทคนิควิธีการพุดนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้ กิจกรรมการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อัน ได้แก่ การเรียนแบบร่วมมือ การเรียนแบบเป็นกลุ่ม การเรียนเป็นคู่ และการเรียนแบบต่อภาพ (Jigsaw) ร่วมกับการศึกษบทเรียนออนไลน์ด้วยตนเอง ผ่านระบบอีเลิร์นนิ่ง ซึ่งอยู่ในรูปแบบของสื่อเติม (Complementary) สำหรับการเรียนเนื้อหาการ อนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว และสื่อหลัก (Comprehensive replacement) สำหรับการ เรียนรู้เทคนิควิธีการพุดนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อีเลิร์นนิ่งถูกนำมาใช้ในขั้นนำเสนอ ขั้นฝึกปฏิบัติ และขั้นทบทวน

4. ความรู้ด้านเนื้อหาการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง ความรู้ ความสามารถของนักศึกษาในการอธิบาย อภิปราย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความหมาย ลักษณะและประเภททรัพยากรการท่องเที่ยว ผลกระทบทั้งเชิงบวกและเชิงลบที่เกิดจากการ พัฒนาการท่องเที่ยว ความหมาย องค์ประกอบ และปัจจัยสนับสนุนการดำเนินการอนุรักษ์และ พัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งวัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดความรู้ด้านเนื้อหา วิชาการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หลังจากเรียนจบครบทุกหน่วย แล้ว

5. ความสามารถในการพุดนำเสนองานภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพุด นำเสนองานที่ได้รับมอบหมายในรูปแบบการพุดอธิบาย และการพุดอธิบายพร้อมแสดง ความ คิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และเนื้อหาที่ได้เรียนมา สำหรับเกณฑ์ในการ

ประเมินผู้วิจัยปรับมาจากแบบประเมินความสามารถในการพูดนำเสนอภาษาอังกฤษของ
งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2543) และ สุทธิดา อัครพิศาลบุลย์ (2548) ซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์การประเมิน
ด้านเนื้อหา รูปแบบการนำเสนอ ความถูกต้อง และความสามารถในการใช้สื่อทัศนูปกรณ์

6. การเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง กระบวนการศึกษาที่เริ่มจากความตั้งใจที่จะริเริ่ม
แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือไม่ก็ได้ การหาวิธีการเรียนที่
เหมาะกับลักษณะการเรียนรู้ของตนเอง รู้จักกำหนดเป้าหมายในการเรียน แสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม
รู้จักคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้ และสามารถประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเองได้
สำหรับการประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น ผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามที่ปรับมาจากแบบสอบถาม
โครงการผลการพัฒนาคุณภาพนักเรียน โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบ
การเรียนรู้ของนักเรียน กองวิจัยการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2543, อ้างใน
ศรีนวล บุญธรรม, 2545)

7. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ใน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาการท่องเที่ยว สาขาบริหารธุรกิจ
คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ภาควิชาฯ เชียงใหม่
ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว (05102109) ภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2553

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนที่สนใจใช้แนวการสอนแบบเน้นเนื้อหาร่วมกับอีเลิร์นนิ่ง
เพื่อส่งเสริมความสามารถของนักศึกษาในทักษะภาษาอังกฤษด้านอื่น ๆ
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการนำไปปรับใช้กับการเรียนการสอนเนื้อหาวิชาอื่น ๆ
3. เป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานด้านการศึกษาในการนำไปปรับใช้เพื่อส่งเสริมการ
เรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา